

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 70/09-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť K. K., K., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v spojení s právom podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 71/2006 z 25. októbra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2008 doručená sťažnosť K. K., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci

zákonom ustanoveným postupom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom pokojne užívať svoj majetok a nebyť zbavený majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo V 71/2006 z 25. októbra 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe návrhu L., a. s. (ďalej len „navrhovateľka“ alebo „banka“), bolo pred Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vedené konanie pod sp. zn. 5 Cb 139/01 vo veci zaplatenia sumy 2 162 513,63 Sk s príslušenstvom proti sťažovateľke ako odporkyni.

Krajský súd rozsudkom č. k. 5 Cb 139/01-165 z 23. mája 2005 okrem iného rozhodol, že sťažovateľka je povinná navrhovateľke uhradiť určenú sumu, ako aj trovy konania. Sťažovateľka podala proti predmetnému rozsudku 11. júla 2005 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo 4. mája 2006 tak, že potvrdil rozsudok prvostupňového súdu.

Sťažovateľka podala proti predmetnému rozsudku najvyššieho súdu 30. júna 2006 dovolanie, v ktorom uviedla:

«Podľa môjho názoru, mi postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) O. s. p.].

Odňatie možnosti konať pred súdom vidím v tomto postupe odvolacieho súdu (rovnaké dôvody sa vzťahujú aj na postup a rozhodnutie súdu I. stupňa):...

Súd I. stupňa napriek tomu, že mnou navrhnuté a označené dôkazy, mali preukázať skutočnosti, týkajúce sa platnosti alebo neplatnosti záložnej zmluvy a skutočnosti, že záložný veriteľ zaviniť, že dlžník nemohol svoj záväzok splniť, nevykonal mnou navrhované dokazovanie...

Na odvolacom pojednávaní moja právna zástupkyňa predložila moje podanie zo dňa 14. 2. 1996, teda zo dňa, keď bola uvedená zmluva o záložnom práve mnou podpísaná, v ktorom som oznámila skutočnosť, že pracovníci L. v K. neprístupujú dôsledne a zodpovedne k preverovaniu žiadosti o udelenie úveru a že pani J. Č. chce tento úver vylákať. Predložila som zároveň oznámenie rovnakého znenia, ktoré som adresovala a podala na K. úrade K., Správa katastra K...

Odvolačí súd však vo svojom potvrdzujúcom rozsudku zo dňa 4. 5. 2006 k mojim odvolacím námietkam týkajúcim sa neplatnosti zmluvy a nevykonania dôkazov, a ktorými by som mohla preukázať túto skutočnosť uviedol:

„Napádanie záložnej zmluvy z dôvodu, že ju mala uzavrieť pobočka, ktorá nemá právnu subjektivitu, taktiež neobstojí. Žalobkyňa to dostatočne vysvetlila a je vecou vnútornej organizácie banky, kto aké úkony má vykonávať. Žalovaná zmluvu uzavrela dobrovoľne a jej záväznosť je tým daná.“

Touto jedinou vetou vyhodnotil odvolací súd všetky moje argumenty, predložené dôkazy týkajúce sa neplatnosti záložnej zmluvy...

Ja netvrdím, že nevykonanie všetkých mnou navrhnutých dôkazov musí bez ďalšieho znamenať, že mi postupom odvolacieho alebo prvostupňového súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom...

Otázka platnosti alebo neplatnosti, existencie alebo neexistencie právneho úkonu je otázkou, ktorú musí súd vyriešiť v prípade, že sa jeden z účastníkov súdneho konania domáha plnenia z takéhoto právneho úkonu vyriešiť. V prípade, že účastník, ktorý tvrdí, že je právny úkon neplatný navrhuje na preukázanie týchto skutočností dôkazy, ktoré ak by sa vykonali a preukázali tvrdenia účastníka o neplatnosti právneho úkonu, musí súd tieto dôkazy vykonať. Ak ich však nevykoná, potom musí byť z rozhodnutia súdu zrejmé prečo ich nevykonal a prečo považuje vykonanie týchto dôkazov, ozrejmujuúcich skutočnosť, platnosti alebo neplatnosti zmluvy za nepotrebné pre zistenie skutkového stavu v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie...

Som presvedčená o tom, že zo skutkových a právnych okolností uvedených v tomto dovolaní je nepochybné, že postupom odvolacieho súdu mi bola odňatá možnosť konať pred súdom a touto vadou je postihnuté aj konanie na súde I. stupňa.»

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo V 71/2006 z 25. októbra 2007 dovolanie sťažovateľky odmietol. Sťažovateľka zastáva názor, že predmetným uznesením boli porušené jej označené základné práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu z týchto dôvodov:

- rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľky sa vyznačuje rovnakými nedostatkami ako rozhodnutie odvolacieho súdu,

- v dovolaní sťažovateľka namietala aj skutočnosť, že odvolací súd sa nezaoberal jej odvolaním v celom rozsahu, pričom *„vo vzťahu k tejto dovolacej námietke dovolací súd vo svojom rozhodnutí nezaujal žiadne stanovisko a nie je zrejmé, z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že by sa ňou vôbec zaoberal“*.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľky K. K. na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru v spojení s právom pokojne užívať svoj majetok a nebyť zbavený majetku zakotveného v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na prejednanie veci zákonom ustanoveným postupom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s právom vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR a právom na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Obdo V 71/2006 zo dňa 25. 10. 2007 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 71/2006 zo dňa 25. 10. 2007 a vracia mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikto nemôže byť zbavený svojho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanoví zákon a všeobecné zásady

medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 134/08).

Ústavný súd [obdobne Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“)] podľa svojej konštantnej judikatúry vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. k čl. 6 ods. 1 dohovoru overuje, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je zásadne oprávnený a povinný posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, respektíve medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, I. ÚS 17/01, IV. ÚS 235/05).

Z uvedeného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Európsky súd pre ľudské práva už vo viacerých rozhodnutiach týkajúcich sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru vyslovil, že právo na spravodlivé prejednanie vecí v sebe zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. „Článok 6 ods. 1 zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno ho ale chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. ... Preto otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúce z článku 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na konkrétne okolnosti daného prípadu“ (rozsudok ESLP Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994). Z uvedeného však vyplýva povinnosť súdu poskytnúť odpoveď na argument, ktorý sa v kontexte danej veci javí ako rozhodujúci.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd už vyslovil, že do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania

(dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), ani to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 49/06).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základných práv podľa ústavy, ako aj práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu tým, že najvyšší súd rozhodol v dovolacom konaní v jej neprospech, keď nezistil podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), hoci podľa jej názoru postupom odvolacieho súdu došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom, a to na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia danej veci, ktoré sú následkom nevykonania dôkazov navrhnutých sťažovateľkou. Sťažovateľka tiež považuje napadnutý rozsudok za arbitrárny, pretože najvyšší súd nereagoval na jej dovoláciu námietku, že odvolací súd sa nezaoberal všetkými jej argumentmi uvedenými v odvolaní, a nie je ani jasné, že by sa touto námietkou bol vôbec zaoberal.

V zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy zákonný rámeč v prípade sťažnosti sťažovateľky tvoria ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, a to v časti upravujúcej dovolanie (§ 237 a nasl. OSP), ako aj § 157 a nasl. OSP o náležitostiach rozhodnutí vydávaných v občianskom súdnom konaní. Ústavný súd preto osobitne skúmal, či v danom prípade predmetným uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľky podľa ústavy a označených práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu.

Ústavný súd z fotokópie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 71/2006 z 25. októbra 2007, ktoré bolo k sťažnosti sťažovateľky pripojené, zistil, že napadnutým uznesením bolo dovolanie sťažovateľky z 30. júna 2006 odmietnuté. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia tohto uznesenia uviedol:

„Vzhľadom na to, že dovolaním je napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, pričom odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 OSP), preto do úvahy prichádza prípustnosť dovolania iba podľa ustanovenia § 237 OSP, t. j., ak napadnuté rozhodnutie je postihnuté niektorou z vád, ktoré sú taxatívne uvedené v tomto ustanovení. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia odvolací súd skúma nielen na námietku účastníka, ale aj z úradnej povinnosti. V danej veci v dovolaní sa namieta, že žalovanej ako účastníčke konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom žalovaná vidí v tom, že súd prvého stupňa (ani súd odvolací) nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, ktorými by sa preukázalo že sporná záložná zmluva je neplatná.

O odňatí možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O odňatie možnosti konať pred súdom nejde však v prípade, ak súd nevyhovie návrhu účastníka, ale postupuje v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. O takýto prípad ide napr. aj vtedy, ak súd dôkaz navrhnutý účastníkom konania nevykoná (§ 120 ods. 1 OSP), keďže o tom, ktoré z označených dôkazov sa vykonajú, rozhoduje súd a nie účastník konania. Tento záver potvrdzuje aj ustálená súdna prax odvolacieho súdu, napr. R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a mnohé ďalšie, ktoré neboli publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

Kedže odvolací súd nezistil existenciu zmätočnosti (vady) namietanej v dovolaní, pričom nezistil ani žiadnu inú zmätočnosť rozhodnutia (taxatívne) uvedenú v § 237 OSP, na základe toho dospel k záveru, že dovolanie v danej veci prípustné nie je, a preto ho podľa ust. § 243b v spojení s § 218 ods. 1 OSP odmietol.“

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré nezistil prípustnosť dovolania. Poukázal najmä na skutočnosť, že nevykonanie dôkazov navrhovaných účastníkom konania nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom, pokiaľ súd koná v súlade s príslušnými právnymi predpismi. V konkrétnych okolnostiach danej veci ústavný súd poukazuje na svoju súvisiacu judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo

argument účastníka konania, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre dané rozhodnutie (II. ÚS 78/05). V danom prípade dôkazy, ktoré sťažovateľka uvádzala v prospech určenia neplatnosti záložnej zmluvy v odvolacom aj dovolacom konaní, neboli relevantné preto, lebo o platnosti predmetnej záložnej zmluvy bolo rozhodnuté už pôvodným rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Cb 139/01-53 zo 6. októbra 2003 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 289/03 z 26. mája 2004. Otázka platnosti tejto záložnej zmluvy už preto nebola predmetom ďalšieho rozhodovania krajského súdu, ktorý následne rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 5 Cb 139/01-165 z 23. mája 2005, ani rozhodovania odvolacieho (najvyššieho) súdu, ktorý rozsudkom sp. zn. 2 Obo 265/2005 zo 4. mája 2006 potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu. Právna argumentácia sťažovateľky v dovolaní z 30. júna 2006 bola preto v dôsledku skoršieho vyslovenia platnosti záložnej zmluvy irelevantná. Ústavný súd preto pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné tento rozsudok označiť za arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka neakceptuje právne názory dovolacieho súdu, nie je možné hodnotiť ako porušenie jej základného práva (IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 134/08).

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu a predmetným uznesením najvyššieho súdu, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označených základných práv. Preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07, IV. ÚS 362/08).

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky (napr. priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, úhrady trov konania alebo zrušením napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. marca 2009